

sætter den kollisionskurs med Rådet, som jeg synes den har påbegyndt.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Hr. Morten Messerschmidt for et sidste spørgsmål.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg er glad for, at justitsministeren har Kommissionen under overvågning, for det tror jeg der er grund til, og derfor vil jeg sådan set afslutningsvis bare takke for, at ministeren har den, synes jeg, rigtige opfattelse, nemlig at Kommissionen skal stoppes i sit arbejde.

Men så vil jeg sige, at jeg stadig har en fornemmelse af mistro over for hele sagen. Jeg fornemmer helt klart, at Kommissionen måske i virkeligheden vil spille hårdere ud mod medlemslandene, end medlemslandene tilsyneladende tør over for Kommissionen. Hvad vil ministeren gøre, når Kommissionen har monopol på at fremlægge forslag? Man kan godt nok stemme nej til tingene, men hvordan vil man kunne løfte dem over i det mellemstatslige samarbejde, hvor man efterfølgende kan forvente igen at få underkendt sine retsakter? Der er nødt til at komme en afklaring af, hvad der er det rigtige.

Idet jeg takker for ministerens svar, vil jeg bare gerne spørge, hvordan ministeren tror, det vil ende. Er det virkelig sandsynligt, at Kommissionen vil give efter på et eller andet tidspunkt og acceptere, at strafferet altså er et mellemstatsligt anliggende og ikke noget, som EF skal blande sig i på det overstatslige niveau? Tror ministeren virkelig, det er sandsynligt?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg tror, jeg vil sige to ting til hr. Morten Messerschmidt. Det er fuldstændig korrekt, at nogle gange har Kommissionen en anden opfattelse af tingenes tilstand, end f.eks. Rådets medlemmer har. Ofte står Kommissionen og Europa-Parlamentet på den ene side og alle Rådets medlemsstater på den anden sige sammen med Rådets Juridiske Tjeneste – sådan er det i hvert fald i denne sag – og så tager vi en fordomsfri og indimellem også rimelig barsk diskussion med hinanden om, hvordan tingene skal vurderes.

Men jeg må også sige til hr. Morten Messerschmidt, at der i mit rådsregi altid er mulighed for, at medlemsstaterne selv kan tage initiativet og komme med forslag inden for søjle 3. Man har hverken for første eller for sidste gang ople-

vet, at et søjle 1- og et søjle 3-instrument om det samme emne bliver behandlet samtidig. Det var vi faktisk i fuld gang med, dengang vi skulle lave regler for logning af teledata, og her fandt vi et fornuftigt kompromis.

Jeg vil sige til hr. Morten Messerschmidt, at det, der er afgørende for mig, er, at der er meget stor politisk opbakning til den solide kurs, vi har lagt fra dansk side, og jeg vil selvfølgelig sørge for, at der altid bliver givet udtryk for den, når der er drøftelser om emnet i Rådet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 14.15

Spm. nr. S 3393

7) Til beskæftigelsesministeren af:

Mette Frederiksen (S):

»Hvilke initiativer forventer regeringen at iværksætte for at forbedre de økonomiske vilkår, hvad angår ret til at modtage dagpenge for forældre til syge børn, der efter endt sygdomsforløb ikke længere modtager lønkompensation i relation til pleje af børn?«

Mette Frederiksen (S):

Vi har i den senere tid, også i pressen, set en række konkrete sager, hvor forældre, der har fået tabt arbejdsfortjeneste efter serviceloven for at passe et barn med funktionsnedsættelse og sygdom, efterfølgende ikke har været dagpengeberettigede, til trods for at de gennem flere år har indbetalt nøjagtig det, de har skullet betale, til deres a-kasse.

Når jeg rejser spørgsmålet her i Folketingssalen, er det jo, fordi det er en meget uheldig situation, man står i som forælder, når man gennem måske flere år har passet sit syge barn, som måske dør, og man efterfølgende står uden økonomisk sikkerhed for sin egen og den øvrige families fremtid. Derfor mit spørgsmål om, hvilke initiativer regeringen ønsker at tage for at imødegå den problematik.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det er rigtigt, at den seneste uheldige sag, vi har set på området, er en sag, hvor en kvinde gennem 11 år havde passet sit syge barn, som døde, hvorefter hun fik afslag på dagpenge, selv om hun havde betalt for medlemskabet af sin a-kasse.